

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Cele mai celebre cazuri de vrăjitorie din Țările Române.
Mărturii uluitoare despre ocultism, satanism și practici păgâne :
docu-drame și mituri contemporane însoțite de consemnări
din presă / prezentate de Dan Silviu Boerescu. - București :
Integral, 2019**

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-303-0

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Eurobusiness

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-303-0

Cele mai celebre cazuri de vrăjitorie din Țările Române Mărturii uluitoare despre ocultism, satanism și practici păgâne

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Magie albă și magie neagră
din epoca dacică la cea medievală
și până în epoca modernă.
Avertismentul Părintelui Cleopa / 7

A fost o vreme când femeile
care „umblau cu farmece” erau arse pe rug.
S-a întâmplat și în spațiul românesc! / 37

Sabatul și Balta Vrăjitoarelor:
satanism mioritic / 75

Vrăjitoarele familiei
Nicolae și Elena Ceaușescu / 103

Incredibilul caz Oana Zăvoranu
vs. vrăjitoarele Melissa și Vanessa / 107

Preoții care deschid Cartea – magie mistică / 113

Lămuriri bibliografice / 127

Magie albă și magie neagră din epoca dacică la cea medie- vală și până în epoca modernă. Avertismentul Părintelui Cleopa

Vrăjitoria a fost practică pe actualul teritoriu românesc din cele mai vechi timpuri, fiind descoperite situri în care primii șamani își desfășurau ritualurile încă din epoca omului primitiv.

Vrăjitoria, în variate contexte istorice, religioase și mitice este folosirea unor presupuse puteri supranaturale sau magice. Supranaturalul este ansamblul fenomenelor care sunt mai presus de forțele și legile naturii sau în contradicție cu acestea, care par în afara naturii, a lumii percepute prin simțuri. Supranaturalul este atribuit unor forțe miraculoase. Supranaturalul se deosebește de paranormal care descrie fenomenele rare care însă nu sunt în contradicție cu legile naturii. În supranatural se încadrează și diferitele forme de prezicere, însă cele mai

importante forme de manifestare pentru vrăjitorie sunt magia albă (cu efecte pozitive, benefice) și magia neagră (cu efecte negative, distructive).

Totuși, populația din spațiul carpato-danubiano-pon-tic nu făcea diferența în trecutul îndepărtat între magia albă și magia neagră. Adică nu cunoșteau distincția între practica de a folosi forțe supranaturale în scopuri constructive și vrăjitoria în scopul răzbunării. Ambele forme de vrăjitorie erau denumite *farmece* (din limba latină „pharmacum”). Conceptul de vrăjitorie și credința în existența sa au persistat de-a lungul istoriei înregistrate. Ele au fost prezente sau centrale în diferite vremuri și în multe forme, deosebite între culturi și religii din întreaga lume, inclusiv culturi „primitive” dar și cele „foarte avansate” și continuă să aibă un rol important în multe culturi astăzi.

Din punct de vedere istoric, conceptul predominant de vrăjitorie în lumea occidentală derivă din legile Vechiului Testament împotriva vrăjitoriilor și s-a instalat definitiv în subconștientul colectiv atunci când credința în vrăjitorie a obținut aprobarea Bisericii în perioada modernă timpurie. S-a născut, astfel, un conflict teosofic între bine și rău, vrăjitoria fiind considerată, în general, rea și deseori asociată cu Diavolul și închinarea în fața acestuia. Aceasta a culminat cu moartea, tortura și găsirea „țapului ispășitor” (vină pentru nenorocirea omului) și câteva secole de vânatoare de vrăjitoare, începând cu Inchiziția catolică dar, apoi, mai ales în Europa protestantă, înainte de a se opri în mare măsură în timpul epocii europene a Iluminismului. Viziunile creștine din

zilele noastre sunt diverse și acoperă gama de opinii de la credința și opoziția intense (mai ales de la fundamentaliștii creștini) la non-credință, iar în unele biserici chiar și la aprobare. De la mijlocul secolului XX, vrăjitoria – uneori numită „vrăjitorie contemporană” pentru a o distinge în mod clar de credințele mai vechi – a devenit numele unei ramuri a păgânismului modern. Este în special practică în tradițiile Wiccan. Wicca este o religie neopăgână ce acordă o importanță majoră naturii. Mai este denumită Vrăjitorie (Witchcraft) sau Meșteșugul (The Craft). A fost popularizată în 1954 de către Gerald Gardner, un pensionar, fost funcționar public britanic. La vremea aceea, Gardner folosea termenii de „cult vrăjitoresc” și „vrăjitorie” referindu-se la această religie, iar cei ce o practicau erau denumiți în mod colectiv „Wicca”, termen provenit de la un cuvânt englezesc ce însemna „vrăjitorime”. Religia se axează pe venerarea unei Zeițe (văzută în mod tradițional ca fiind Zeița Întreită) și a unui Zeu (în mod tradițional, Zeul Încornorat). În unele accepțiuni, cei doi apar ca și aspecte ale unei singure Divinități de natură panteistă, manifestându-se sub forma mai multor zeități politeiste. Alte trăsături ale religiei wicca sunt folosirea ritualică a magiei, codul moral și cele opt sărbători din cursul anului, care reflectă schimbarea anotimpurilor. Există mai multe interpretări teologice ale naturii divinităților wicca, prin prisma panteismului (cele două sunt aspecte duale ale unei singure divinități), a dualismului (reprezintă forțe total opuse) sau a politeismului (se manifestă sub forma mai multor zeități mai mici). Conform wiccanilor Janet și Stewart Farrar, care abordau

teologia dintr-un punct de vedere panteist, dualist și animist, „pentru wiccani, întreg universul este viu, de la cel mai înalt nivel și până la cele mai mici componente”, dar „o astfel de abordare organică a cosmosului nu poate fi pe deplin exprimată și trăită fără conceptul de Zeu și Zeiță. Orice fenomen este însoțit de polarizare. Așadar la cel mai înalt nivel creator, cel al Divinității, polarizarea trebuie să fie exprimată cel mai clar și cel mai puternic, de unde se răsfrânge și la nivelurile microcosmice mai joase”. Zeița este deseori asociată cu Pământul (Marea Mamă) sau cu Luna, iar Zeul este asociat cu Soarele. Zeul este văzut în mod tradițional ca un Zeu Încornorat, și este asociat cu natura, sălbăticia, sexualitatea, vânătoarea și ciclul vieții. Cu toate că Zeul nu este considerat a fi Satana, o entitate asociată cu răul în cadrul religiei creștine, un număr mic de wiccani folosește denumiri atribuite Satanei, de exemplu Lucifer (termen latin care înseamnă „purtător de lumină”), aducând astfel aminte de acuzațiile din vremurile când vrăjitoarele erau persecutate. O credință foarte importantă în unele tradiții wiccanice este că Zeița și Zeul (sau zeițele și zeii) se pot întrupa, cel mai adesea prin intermediul Preoteselor sau al Preoților în cadrul unor ritualuri specifice. Raymond Buckland susține că sufletul se reîncarnează în membri ai aceleiași specii de mai multe ori, scopul fiind de a învăța și de a avansa sufletește. O zicală wiccană spune că „dacă ai fost o dată vrăjitoare, ești pe vecie o vrăjitoare” (în original, în limba engleză „once a witch, always a witch”). Mulți wiccani cred că pot vorbi cu spiritele morților din Cealaltă Lume prin intermediul mediumurilor sau a

tablelor *ouija*, mai ales de Sărbătoarea Samhain. Cu toate că există anumite credințe legate de viața de apoi, wicca nu insistă prea mult cu aceasta, ci se concentrează pe viața prezentă. Istoricul Ronald Hutton a observat că „atitudinea adoptată instinctiv de majoritatea vrăjitorilor păgâni pare a fi că dacă te bucuri cât mai mult de viața prezentă, acest lucru se va reflecta mai mult sau mai puțin și în viața de apoi, așa că merită mai mult să te concentrezi asupra prezentului”. Wiccanii cred în existența magiei și că aceasta poate fi manipulată sub forma vrăjitoriei. Uneori, cuvântul apare scris în engleză *magick* (spre deosebire de grafia obișnuită „magic”), un termen inventat de ocultistul Aleister Crowley. Vrăjile sunt efectuate în cadrul unui ritual, într-un cerc sacru. Scopul este de a determina producerea unor efecte reale. Printre cele mai obișnuite vrăji wiccanice se numără cele de vindecare, de dragoste, de fertilitate și de înlăturare a influențelor negative. Aleister Crowley a afirmat că magia este „știința și arta de a produce schimbări după voința [practicanțului]”, iar MacGregor Mathers a spus că magia este „știința controlării forțelor secrete ale naturii”. Magia este considerată o lege a naturii ce încă nu a fost înțeleasă de știința modernă. Ca atare, nu este considerată un fenomen supranatural, ci ca o manifestare a „marilor puteri imanente naturalului”, după cum spune Leo Martello. Unii practicanți consideră că magia înseamnă folosirea la maximum a tuturor celor cinci simțuri, cu rezultate surprinzătoare. Mulți wiccani din perioada timpurie, cum ar fi Alex Sanders și Doreen Valiente, și-au numit practicile „magie albă”, spre a fi în opoziție cu „magia neagră”

asociată în opinia lor răului și satanismului. Sanders a folosit și termenii „calea mâinii stângi” pentru magia răuvoitoare, respectiv „calea mâinii drepte” pentru magia binevoitoare. Wiccanii folosesc mai multe ritualuri când practică magia sau când sărbătoresc anumite ocazii. De obicei, coven-ul (sau practicantul singur) pregătește și purifică ritualic un cerc magic. Pregătirea cercului implică de obicei invocarea „Paznicilor” punctelor cardinale, împreună cu elementul corespondent fiecăruia: aer, foc, apă și pământ. O dată cercul pregătit, se poate trece la efectuarea unui ritual potrivit anotimpului, la adresarea de rugăciuni Zeului și Zeiței sau la magie. Ritualurile presupun utilizarea unor unelte magice speciale. Printre acestea se numără un cuțit neascuțit numit *athame*, o baghetă, o amuletă și o cupă. În plus, de multe ori se folosește și o mătură, un cazan, lumânări, tămâie și un cuțit mai mic cu lama curbată, denumit *boline*. În cercul magic, se află de obicei un altar pe care se așază aceste unelte. Aici se pot pune și obiecte reprezentând Zeul și Zeița. În unele tradiții se obișnuiește ca, înainte de intrarea în cercul magic, practicanul să țină post negru în acea zi și/sau să se îmbăieze înainte de ritual. După terminarea ritualurilor, se adresează mulțumiri Zeului, Zeiței și Paznicilor, iar apoi se închide cercul magic. Un aspect controversat, mai ales în tradiția gardneriană, este obiceiul unor practicanți de a fi goi când efectuează ritualuri. În limba engleză se folosește termenul *skyclad* („înveșmântat doar cu cerul”). Un alt rit practicat este cel de împreunare a mâinilor (în engleză în original *handfasting*), după cum sunt cunoscute căsătoriile în această

religie. Unii adepți ai acestui cult se căsătoresc de probă timp de un an și o zi cu ocazia sabbatului Lughnasadh, după un vechi obicei irlandez. Un jurământ adeseori folosit este cel conform căruia căsătoria va dura „atât cât va dăinui dragostea”, spre deosebire de varianta creștină, care stipulează „până când moartea ne va despărți”.

Reîntorcându-ne la începuturile civilizației pe țărmurile actualmente românești, este de semnalat faptul că geto-dacii aveau cuvinte proprii pentru a denumi vrăjitoria sau vrăjitorul, unele ajunse până astăzi nemodificate, de exemplu: *boscorodeală*, *boscănitură* sau *vâlfă*. Cuvântul *farmec(e)* este sinonim cu peste 48 de cuvinte, din care 19 de origine latină, 10 din limbile neo-latine, 6 autohtone, 6 cu etimologie necunoscută, 5 din limbile slave, unul din turcă și unul din maghiară. Din limba slavă, cuvântul *vrajă* are o utilizare integral națională și tinde să înlocuiască cuvântul *farmec*.

Religia și ritualurile religioase au jucat un rol important în comunitatea dacilor, susțin istoricii. O serie de mărturii despre viața acestora oferă amănunte neobișnuite despre modul în care oamenii și în special preoții daci se raportau la divinitate. Geții „se știu face nemuritori”, scria istoricul Herodot în urmă cu două milenii și jumătate, prezentând viața comunităților care populau în acele timpuri teritoriile actuale ale României. Zalmoxis, cel mai cunoscut personaj din mitologia dacilor, era cel care le oferea inițierea în tainele nemuririi. Și Platon relata despre zeul dacilor că avea puterea să îi facă pe oameni nemuritori și să îi tămăduiască. „Acest trac spunea că doctorii greci au mare dreptate să facă observațiile